

Voorzitter,

Stel dat we als Bossche Groenen zelf deze begroting hadden opgesteld, welke keuzes zouden wij dan hebben gemaakt? Dat leggen we uit.

Kijken we vanuit onze ivoren toren, het Bestuurscentrum, naar buiten, dan zien we een prachtige, historische vestingstad met in het zuiden het Museumkwartier en in het oosten onze prachtige St. Jan, met hier en daar een boom die als een grote broccoli boven de stad uittorent.

Oké, de stad heeft relatief weinig groen en is nog niet klimaatbestendig, maar met de toegezegde miljoenen van het Rijk moeten we daar een slag in kunnen maken. Ook voor verbetering van de luchtkwaliteit, in relatie tot de autoluwe binnenstad, moet er snel een tandje bij.

Kijken we naar onze stad dan willen we verder kijken dan dit mooie plaatje. In die stad wonen en werken namelijk mensen. Onze burgers die ons, volksvertegenwoordigers, hebben gekozen om voor hun belangen op te komen. De vraag is, doen we dat ook naar behoren? Wij denken van niet.

De afgelopen maanden ging het in de raad over de cultuur binnen het gemeentelijk apparaat. Daar is een wethouder op gesneuveld, heeft Job Cohen een rapport geschreven, ligt een advies van de arbeidsinspectie, een zwartboek, etc. etc. In een poging van de oppositie om de onderste steen boven te krijgen dekt de coalitie niet alleen het college af maar ook deze beerput. Met de mantel der liefde, zoals Robert van Lith het in het BD zo goed verwoordde: `Het dualisme is in deze stad een stille dood gestorven`.

Wij vragen ons als grootste oppositie dan ook af of we er dit jaar weer vol voor moeten gaan, waarbij op voorhand al vaststaat dat ieder initiatief wat niet in lijn ligt met de voornemens in deze begroting door de coalitie wordt afgeschoten, of dat we in deze commissie en raad een statement moeten maken omdat het in onze ogen zo niet langer kan. Besturen doe je samen, waarna je na een inhoudelijk debat besluiten neemt die de steun krijgen van een ruime meerderheid van de raad en niet 50 + 1. De gunningsfactor is in deze raad volledig verdwenen. Oppositie voeren wordt door de coalitiepartijen niet begrepen en ervaren als een voortdurende aanval op het gevoerde beleid. Naar belangengroeperingen, die nota bene zelf met oplossingen komen, wordt niet geluisterd. Participatie is in deze stad verworden tot een wassen neus en een verplicht nummertje. Voorbeelden te over. De duurzame polder, bouwen in het Annapark, de torens in het PHP, enz. enz. Inspraak is een formaliteit geworden. Dan is het niet raar als het vertrouwen van de burger in de gemeentepolitiek tot een dieptepunt is gedaald. We zijn als raad niet in staat om te reflecteren. De hand in eigen boezem te steken. Het is elkaar de maat nemen, vliegen afvangen, op de man of vrouw spelen. Er wordt niet naar elkaar geluisterd, maar afgehouden. Het is die voortdurende kramp van de coalitie die voor ons demotiverend werkt.

In de begroting zijn een aantal ambitieuze plannen opgenomen. De Stadsdelta, met een nieuw Designmuseum, is het paradepaardje van dit college. We weten hoe het met dat andere paradepaardje van het vorige college is afgelopen. Het Theater aan de Parade. Een forse kostenoverschrijding, oplopende exploitatiekosten en een ontwerp voor een nieuw theater waar veel architectonische

concessies in zijn gedaan waardoor de samenhang volledig ontbreekt. Hopelijk heeft het gebouw van binnen meer allure dan van buiten. Dat mag ook wel voor die €70 miljoen.

Dit college gaat doodleuk verder met het stapelen van stenen, terwijl daar geen enkele noodzaak voor is. Behalve dan de ambities van het Provinciebestuur en de nieuwe directeur van het Stedelijk Museum 's-Hertogenbosch, het tegenwoordige Designmuseum. Het college slacht de kip met de gouden eieren, met alle financiële risico's van dien. Onze fractie maakt andere keuzes. Wij stellen onze burgers centraal. Wij kijken naar de noden in onze samenleving. In een tijd van een slepende oorlog in Europa, oplopende rente en inflatie, een stilgevallen bouw, stille armoede en hoge energierekeningen dienen de noden van onze burgers prioriteit te krijgen in deze begroting. Dat heet de Sociale kracht van onze stad.

De noden op een rijtje:

- Oplopende woningnood.
- Oplopende armoede.
- Oplopende energierekening.
- Oplopende gokverslaving en schuldenproblematiek.
- Oplopende personeelstekorten in zorg en onderwijs.
- Oplopende verkeersonveiligheid onder fietsers en voetgangers.
- Achteruitgang van natuur en landschap.
- Achteruitgang van de luchtkwaliteit door toename autoverkeer en opkomst houtkachels.
- Achteruitgang van culturele broedplaatsen, zoals de Tramkade.

Wat willen wij:

- Zet het nieuwe Design museum in de ijskast. Het succes van het huidige museumkwartier is nog lang niet uitgewerkt. Begin met de eerste fase Stadsdelta aan de westzijde van de Dieze.
- Iedere, potentiële woning telt. Niet alleen uitgaan van nieuwbouwwoningen. Inventariseer ALLE beschikbare gebouwen in stad en kijk daarbij naar de mogelijkheden en niet naar de onmogelijkheden voor het omzetten naar betaalbare woningen.
- Maak geld vrij voor een gratis gezond ontbijt op alle basisscholen in de stad en de kernen. Zeker nu Europa de subsidie op een gratis schoolontbijt terugdraait.
- Stel een energiefonds in voor de laagste inkomensgroepen voor de jaren 2024-2025. De overheid stopt hiermee.
- Zet meer geld opzij voor de magere jaren na 2026 als de bijdrage van het Rijk aan het gemeentefonds terugloopt.
- Begin met het planten van extra bomen in de openbare ruimte waar geen discussie over is met bewoners. De huidige manier van werken (per wijk de bewoners laten meedenken) vergt teveel tijd en fte.
- Behoud de culturele broedplaats De Tramkade en integreer dat in de plannen voor de Stadsdelta. Maak er samen met de Willem I en de Verkadefabriek een hotspot van, waarin organisaties en instellingen samenwerken.

